

Таким образом, социальный пакет как мотивация персонала играет важную роль в управлении предприятием, поскольку каждый работник имеет свои потребности и интересы и хочет, чтобы они были удовлетворены. В свою очередь это выгодно и работодателям, так как персонал — это главный ресурс организации, и если компания начинает вкладывать в него средства, она получит лучшие результаты и конкурентные преимущества перед другими фирмами.

Литература

1. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1971. — Додаток до № 50.
2. Гриненко А. М., Стожок Л. Г. Соціальний пакет як інструмент мотивації та соціальної захищеності працівників підприємства / А. М. Гриненко, Л. Г. Стожок // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/prvse/2010_4/29.pdf.
3. Лазоренко Л. В. Сучасні аспекти мотивації персоналу / Л. В. Лазоренко // Фінансово-економічні проблеми розвитку підприємництва в Україні: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., (м. Житомир, 6-7 жовт. 2005 р.). — Житомир, 2005. — С. 96-97.
4. Харченко Т. М. Соціальний пакет як інноваційна технологія мотиваційного менеджменту / Т. М. Харченко // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.pdaa.edu.ua/sites/default/files/prpdaa/2011/3_1/279.pdf.

Мандрик В. В.,

*студент 2 курсу Інституту прокуратури і слідства,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

СТРАХОВИЙ РИНОК В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

З огляду на ризиковане функціонування будь-якого підприємства і не менш ризиковане проживання кожної людини існує нагальна потреба попереджувати й відшкодовувати збитки, що їх завдають ризиковані обставини. Без цього неможливо забезпечувати безперервність процесу виробництва матеріальних благ, підтримувати належний рівень життя людей. Тому страхування є перспективним видом діяльності, хоч і досить складним за своєю природою.

У зв'язку з сучасними трансформуваннями ринкової економіки з метою забезпечення стабільності розвитку та ефективності економічних відносин, підвищення рівня життя населення, соціальної стабілізації зростає роль страхового ринку — особливої сфери грошових відносин, де об'єктом купівлі-продажу виступає специфічна послуга — страховий захист, формується пропозиція і попит на неї [1].

Об'єктивними умовами існування страхового ринку є суспільна потреба у страхових послугах та наявність страховика, здатного її задовольнити. Учасниками страхового ринку є страхувальники, застраховані, вигодонабувачі, страховики, перестраховики, товариства взаємного страхування, страхові та перестрахові брокери, страхові агенти, актуарії, аварійні комісари, а також професійні об'єднання страховиків, страхових посередників та інших учасників страхового ринку [2]. Вони є самостійними у своїх рішеннях, між ними існує рівноправне партнерство, розвинена система горизонтальних і вертикальних зв'язків. Відповідно до норм Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про страхування» (2001) в Україні вже створені й провадять свою діяльність такі об'єднання, як: Ліга страхових організацій України, Моторне (транспортне) страхове бюро, Авіаційне страхове бюро, Морське страхове бюро, Національний ядерний страховий пул та інші.

Не дивлячись на зазначені утворення, страховий ринок нашої держави все ще перебуває на початковому етапі розвитку, окремі його сегменти стрімко розвиваються, проте рівень страхового покриття залишається на низькому рівні (він складає лише 3-5 %, тоді як у країнах Західної Європи — понад 95 %). Розвиваються лише класичні види страхування — КАСКО, майнове страхування, тоді як, наприклад, медичне страхування знаходиться на етапі зародження.

Причинами цього є, по-перше, низька капіталізації українських страхових компаній, по-друге, вітчизняні страхові компанії в основному поки не готові працювати з незначними сумами індивідуального страхувальника, а більш орієнтовані на фінансово-промисловий бізнес [1].

На сьогоднішній день актуальними проблемами страхового ринку є:

– відсутність цілеспрямованої державної політики у даній сфері, що супроводжується невідповідністю вітчизняного законо-

давства міжнародним стандартам та недостатнім регулюванням страхового посередництва;

- значна інформаційна закритість діяльності страхових компаній, під якою криється недосконала фінансова звітність і методи обробки даних;

- низький рівень страхової культури населення;

- нерозвиненість довгострокового страхування життя, зумовлене недовірою населення й господарських об'єктів до страхових компаній;

Значна кількість наявних проблем пояснюються передусім прагненням страхових компаній максимізувати прибуток, незважаючи на всі вище зазначені недоліки.

Аналізуючи їх, для удосконалення та подальшого ефективного розвитку страхового ринку України потрібно здійснити ряд першочергових заходів:

- розробити ефективні механізми захисту інтересів страховальників та споживачів страхових послуг;

- збільшити капіталізацію страховиків та конкурентоспроможність національного страхового ринку;

- підвищити прозорість діяльності учасників страхового ринку [3];

- впорядкувати страхове законодавство в цілому та окремих його положень, і привести їх у відповідність до існуючих економічних реалій;

- відмінити непотрібні бар'єри, перепони та регулювання на ринку, що гальмують його розвиток та залучення іноземних інвестицій;

- створити об'єднання страховиків із метою зміцнення їх фінансового становища та надійності щодо здійснення страхових операцій, що, в свою чергу, зменшило б кількість бюрократичних перепон в даній галузі;

- розвивати страхове брокерство залученням професійних компаній;

Отже, сучасне становище страхового ринку України характеризується яскраво вираженою нестабільністю. Набутий рівень розвитку, на жаль, не відповідає тенденціям світових страхових ринків, що зумовлює його суттєве відставання у глобальному процесі формування світової фінансової системи. Український страховий ринок має великий потенціал і, якщо негативні чинники будуть

усунуті повністю (або хоча б частково), то це сприятиме інтеграції України до регіональних та світових страхових структур.

Література

1. Воробйов Ю. Н., Воробйова Є.І., Ворошило В. В. Страхування в Україні: тенденції й особливості розвитку / Ю. Н. Воробйов, Є. І. Воробйова, В. В. Ворошило // Економіка та управління. — 2006. — № 2-3. — С. 20-25.
2. Павлюченко Т. Инвесторы грядут / Т. Павлюченко // Финансы для всех. — 2006. — № 7. — С. 6.
3. Інформація про стан і розвиток страхового ринку України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.dfp.gov.ua/fileadmin/downloads/straxuva_1kv2008_last.pdf.

Нестеренко А. А.,

*студент 5 курсу судово-адміністративного факультету,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

СОЦІАЛЬНА ОРІЄНТАЦІЯ ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ

Теорія і практика соціально-економічного співробітництва, форми соціально-економічного співіснування постійно розвиваються, змінюються, вдосконалюються. Це й дає змогу говорити про соціально-економічний прогрес людства. Він охоплює процеси взаємодії людини із світом соціальної економіки, її соціально-економічну поведінку, вплив цього світу на саму людину, взаємодію людського соціуму з навколишнім середовищем, з економікою як опосередковуючою системою між природою і суспільством, створення соціально-економічного устрою — соціальної ринкової економіки [1].

Соціалізація економічної системи за своїм змістом є результатом узгодження взаємодії між продуктивними силами і відносинами економічної власності відповідно до вимог і координаційної діяльності з боку певних інститутів [2]. В свою чергу, етапом соціалізації економічної системи є соціальне орієнтування економіки, що означає плавний перехід від трохи «відстороненої» участі держави у соціальних проектах до повного і всебічного співробітництва держави і недержавних суб'єктів.

Соціально орієнтованою економікою є народна економіка, що означає розвиток економіки в інтересах народу, та її модернізація — спосіб підвищення життєвого стандарту, що передбачає